

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Пловдив, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500326 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №46 от 07.04.2023г., постановено по гр.дело №234/2022г. по описа на Окръжен съд-К., Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, е осъден да заплати на Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, сумата от 30000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие нанесена ѝ средна телесна повреда от настъпило на 02.11.2021г. ПТП, причинено от МПС, което е напуснало произшествието и не е било установено /неидентифицирано МПС/, ведно със законна лихва върху сумата, считано от 13.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, като иска за разликата над присъдената сума от 30000лв. до пълния предявен размер от 55000лв. и за законната лихва за периода от 07.06.2022г. до 12.10.2022г. е отхвърлен, и Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, е осъден да

заплати на Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, сумата от 4756,36лв., съставляваща разноски в производството, съразмерно на уважената част от иска, а Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, е осъдена да заплати на Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, сумата от 397,73лв., съставляваща разноски в производството, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Недоволна от така постановеното решение е останала жалбоподателят Д. Г. С., която, чрез пълномощника си адв.И. Б., го обжалва в частта му, с която е отхвърлен предявения от нея иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер над присъдения от 30000лв. до пълния предявен от 55000лв., както и относно законната лихва за периода от 07.06.2022г. до 12.10.2022г. Изложени са конкретни доводи за неправилност на решението в обжалваните му части, според които при определяне на размера на дължимото обезщетение съдът не е отчел продължителността на периода, през който ищецът е търпяла неблагоприятните последици от претърпените наранявания, установеният по делото факт, че след произшествието тя и съпругът ѝ са се принудили да променят населеното място, където живеят, както и негативните отражения върху психиката ѝ, а също нейната възраст и обстоятелствата, при които е претърпяла нараняванията си. Поддържа се законната лихва да се дължи от датата на завеждане на претенцията пред застрахователя, а не от датата на постановяване на отказа за изплащане на обезщетение. По изложените съображения се претендира за отмяна на решението в обжалваните му части и за уважаване на иска в пълния му предявен размер от 55000лв., ведно със законната лихва от 07.06.2022г., както и за присъждане на разноските за двете съдебни инстанции.

Ответникът по жалбата Г.ф. е подал чрез пълномощника си адв.С. М. писмен отговор на същата със съображения за нейната неоснователност, според които присъденият размер на обезщетението е прекомерно завишен и несъответен на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД, предвид незначителните неблагоприятни последици, търпени от ищеца в резултат на получените при произшествието телесни увреждания, завършили възстановителен процес и останалите съобразени от първоинстанционния съд

обстоятелства, както и предвид установеното съпричиняване на вредоносния резултат. Претендира се жалбата да бъде оставена без уважение.

Въззивна жалба против първоинстанционното решение е подадена и от Г.ф., чрез пълномощника адв.С. М.. Посредством нея то се атакува изцяло в осъдителната му част относно присъденото обезщетение от 30000лв. със законна лихва. Оплакванията са съдът да не е приложил общите и специфични за конкретния случай критерии при определяне на размера на обезщетението и прилагане нормата на чл.52 от ЗЗД. Заявява се оспорване на фактическите констатации и правни изводи за релевантните за спора обстоятелства във връзка с хипотезата на чл.557,ал.1,т.1 от КЗ относно механизма на настъпване на ПТП и механизма на получаване на травматичните увреждания, в каквато насока решението да е необосновано. Изтъкват се процесуални нарушения при допускането на доказателства и неправилна преценка на събраните. По подробно изложените съображения се претендира за отмяна на решението в обжалваната му част и отхвърляне на иска или определяне на обезщетение в по-нисък размер, с оглед съпричиняване на вредоносния резултат, както и за присъждане на разноски.

Ответникът по тази жалба Д. Г. С. е депозирала чрез пълномощника си адв.И. Б. писмен отговор със съображения за нейната неоснователност, основаващи се на анализ на събраните доказателства и установените посредством тях фактически обстоятелства относно механизма на произшествието. Претендира за потвърждаване на решението в обжалваната му част и за присъждане на разноски.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане е предявеният от Д. Г. С. против Г.ф. иск с правна квалификация чл.557,ал.1,т.1 от КЗ за заплащане на сумата от 55000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени от нея вследствие получените при ПТП, настъпило на 02.11.2021г. в гр.К., ул.“З.“, по вина на водача на моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено /неидентифицирано моторно превозно средство/, телесни увреждания – счупване на втората и третата кости на лявото стъпало, ведно със законната

лихва от 07.06.2022г. – датата на предявяване на претенцията пред застрахователя.

Твърди се в исковата молба на 02.11.2021г. в гр.К., придвижвайки се пеш по бул.“Б.“ и достигайки до блок „П.“№*, ищецът С. да е предприела пресичане на ул.“З.“ по пешеходната пътека, за да посети намиращия се отсреща магазин ***, и при пресичането да е била блъсната от тъмносин на цвят автомобил, чиято марка и номер не забелязала, който с предната си част я ударил по левия крак и тя паднала на земята, а автомобилът продължил и завил по бул.“Б.“ без да спре. С. усетила силна болка в левия крак, не можела да ходи, но успяла да изпъзни през платното и локвите на тротоара до блок „П.“, където, поради болката, седнала на земята в дъжда и се обадила на съпруга си, за да потърси помощ. Той с негов близък пристигнали с автомобил и незабавно я закарали в болницата, където въз основа на рентгенова снимка било установено счупване на втората и третата кости на лявото стъпало. От болницата уведомили органите на полицията и на място бил изпратен патрул, като било образувано ДП №***/2021г. по описа на РУ на МВР-К. и с постановление от 15.04.2022г. наказателното производство било спряно на основание чл.244,ал.1,т.2 от НК поради липса на доказателства за авторството на деянието. Кракът на ищеца бил гипсиран и обездвижен за период от един месец, през който била на легло и обслужвана от съпруга си. Придвижвала се с патерици на къси разС.ия и за ограничено време в продължение на три месеца и половина след инцидента, през което време не можела да излиза навън, разчитала на помощта на съпруга си, приемала болкоуспокояващи лекарства и ползвала болнични за времето от 03.11.2021г. до 14.02.2022г. След като се върнала на работа в продължение на четири месеца се придвижвала с бастун, продължила да изпитва силни болки в наранения крак, засилващи се при работата ѝ седнала, каквито продължава да изпитва и към настоящия момент. След произшествието ограничила контактите си и през първите три месеца и половина изобщо не можела да вижда внучето си, а след това да се грижи за него, което я наранявало и се чувствала непълноценна като баба. Била общителна и жизнерадостна, а след злополуката ограничила контактите си, затворила се, станала притеснителна, срамувала се от случилото се и изпитвала вина пред близките, на които не можела да помага пълноценно. Започнала да изпитва страх от пресичане на улица и от автомобили. Не желала да се придвижва пеш и настоявала

съпругът ѝ да я вози със семейния им автомобил навсякъде.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил механизма на настъпване на произшествието с твърдения то да е настъпило единствено по вина на ищеца, предприела пресичане на коридора за движение на лекия автомобил, отнемайки предимството му, като вече се е намирала по средата на пътното платно, с което е поставила водачът в невъзможност да реагира, с които обстоятелства обосновава и заявеното от него възражение за съпричиняване. Поддържа и настъпилото ПТП да се явява случайно събитие спрямо водача на неизвестното МПС, тъй като пешеходецът, навлизайки внезапно на пътното платно, отнема предимството му и пресича коридора му на движение, без да е изпълнило изискванията на ЗДвП, при което се е явявал непредвидимо за него препятствие, а произшествието е било абсолютно непредотвратимо. Оспорил е наличието на причинно-следствена връзка между настъпилото събитие и твърдените травматични увреждания. Оспорил е размера на претенцията като завишен.

С обжалваното първоинстанционно решение е възприета на база събраните в хода на производството доказателства фактическата обстановка относно механизма на произшествието, както е очертана в исковата молба, с което е прието да са налице елементите от фактическия състав на деликта и да се доказват предпоставките на чл.557,ал.1,т.1 от КЗ за ангажиране отговорността на ответника. Прието е за неоснователно възражението за съпричиняване, тъй като, според комплексната САТМЕ, процесното ПТП е било непредотвратимо с действия, предприети от страна на пешеходката, и с оглед показанията на св.А., подкрепящи оспорените от ответника факти, отразени в План-схема ПТП №****-****. При определяне на размера на дължимото обезщетение съдът е отчетел характера на увреждането, начина и периода на лечение, съпътстващите го болки и неудобства, прогнозата за болки и за в бъдеще, възрастта на пострадалата, психо-емоционалните негативи, които е изпитвала.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира обжалваното първоинстанционно решение за валидно и допустимо. Ищецът е предявила претенцията си за плащане на обезщетение за неимуществени вреди пред „Д.О.з.“АД, получена на 09.06.2022г. и препратена на 20.07.2022г. на Г.ф., според писмо изх.№0-92-

9800/21.07.2022г., съобразно чл.558,ал.3 от КЗ, който с Решение от 13.10.2022г. на управителния съвет е отказал да заплати обезщетение, поради което и съгласно чл.558,ал.5 от КЗ искът е допустим.

Безспорно се установява въз основа на приетите във въззивното производство лист за преглед на пациент от 02.11.2021г. и допълнителен лист към него, изпратени от МБАЛ“Д-р А.Д.“АД-гр.К., представеното с исковата молба съдебномедицинско удостоверение №273 от 18.11.2021г., приетото в първоинстанционното производство заключение от 10.02.2023г. на комплексна САТМЕ и показанията на ангажираните от ищеца свидетели П.Й.-колега, С.С.-неин съпруг и А. А.-***** в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-К., че на 02.11.2021г., около 13,30 часа, в гр.К., на ул.“З.“ в участъка, пресичащ бул.“Б.“, в района на който е намерена от свидетелите седнала на мокрия тротоар, С. е претърпяла счупване на втора и трета кости на лявото стъпало в началните им части /метатарзални кости/ и веднага е била откарана в спешното отделение. Още на мястото на произшествието тя обяснила първоначално на св.С., пристигнал веднага след като тя го потърсила по телефона за помощ, а след това и на св.А., пристигнал по повод на неправилно паркиране на св.Й., който докарал съпруга ѝ с неговата кола, че, пресичайки ул.“З.“, била блъсната от лявата страна от малка синя кола, чийто регистрационен номер не видяла, в резултат на което паднала на земята, а шофьорът спрял за момент, докато тя се оттегли пълзешком през локвата към тротоара, след което продължил движението си, завивайки надясно по бул.“Б.“. Във връзка с произшествието е образувано с Постановление от 06.12.2021г. на РП-К. ДП №***/2021г. по описа на РУ на МВР-К. при наличие на достатъчно данни за извършено престъпление по чл.343,ал.3 във връзка с ал.1,б.А от НК. Настъпването на самото произшествие не се оспорва изрично от ответника, чийто възражения се отнасят единствено до начина, по който то се е случило, и доводите му са да е настъпило изцяло по вина на ищеца. С Постановление от 15.04.2022г. на РП-К. воденото срещу неизвестен извършител наказателно производство е спряно, поради невъзможност за идентифициране на участвалия в произшествието лек автомобил, съответно – неговия водач. Обсъденото сочи на предпоставките по чл.557,ал.1,т.1 от КЗ за причинени от неидентифицирано моторно превозно средство телесни увреждания.

Жалбоподателят-ответник оспорва приетата с първоинстанционното решение фактическа обстановка досежно механизма на произшествието, поради което същата подлежи на преразглеждане от въззивния съд като релевантна за деликтната отговорност, обуславяща функционално тази на застрахователя, респективно Г.ф..

По делото липсват преки доказателства за обстоятелствата, при които е настъпило произшествието. Не са разпитани свидетели очевидци, а, според изисканите във въззивното производство данни от Община-К. и от А.***, в района на местопроизшествието няма монтирани камери. Въз основа на обясненото на място от С. св.А. е изготвил приложената план-схема ПТП №****-****. Същата не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила за механизма на произшествието, по отношение на свързаните с който обстоятелства се основава единствено на изявленията на ищеца като участник в него, които изявления удостоверява по обвързващ начин, съгласно чл.179,ал.1 от ГПК, но не и съответствието им с действителната фактическа обстановка, поради което неправилно с протоколно определение от 01.02.2023г. е открито производство по чл.193 от ГПК по оспорването ѝ във връзка с нея, а отразеното досежно същата се преценява с оглед на всички останали обстоятелства и доказателства по делото. Според приетото заключение на комплексната САТМЕ, се касае до следния механизъм на възникване на ПТП: С. е пресичала ул.“З.“ по мисленото продължение на тротоара на бул.“Б.“ с посока от магазин „Л.“ към магазин „****“ /автогарата/, а неизвестният лек автомобил се е движил по ул.“З.“ с посока от „Г.“ АД към бул.“Б.“ и е бил във вътрешната част на дясната лента /заобикалял е престоляващи до металния парапет автомобили/. Когато С. е навлязла на платното за движение на ул.“З.“, автомобилът е спрял, тъй като е изчаквал преминаващи по бул.“Б.“ пътни превозни средства, и, когато тя е била изминала 4м по пътното платно и е била пред лекия автомобил, водачът е потеглил и с предната лява част на автомобила я е ударил в лявото коляно, като ударният импулс причинен от автомобила я е завъртял около оста ѝ обратно на часовниковата стрелка и от загубата на равновесие е паднала на асфалта от лявата страна на автомобила, чийто водач е спрял и веднага е потеглил, извършвайки завой надясно по бул.“Б.“ в посока магазин „Л.“. В процесния участък на ул.“З.“ няма маркирана пешеходна пътека, което се потвърждава и от протокола за оглед на местопроизшествието. Към

заклучението е приложена схема на ПТП, онагледяваща движението и местоположението на участниците в него. Вярно е, както по същество поддържа жалбоподателят-ответник, че заключението се основава на дадените от самата С. сведения относно мястото на удара, както е и посочено в него. Този механизъм, обаче, от техническа гледна точка съответства изцяло на тях, тъй като, според заключението, липсата на нараняване на лявото коляно сочи на нисък интензитет от удара на автомобила, а това потвърждава ниската му скорост в момента на удара, обусловена от обстоятелството, че той е потеглял след като е бил спрял и мястото на падане на С. на асфалта е близо до предната му лява страна, а направлението на движението ѝ в момента на удара е било отдясно наляво на лекия автомобил, в противен случай той е щял да я прегazi. Според заключението, от техническа гледна точка произшествието е настъпило поради попадане на пешеходката в габаритите на автомобила и пресичане на траекториите им на движение, като пешеходката е била изминала около 4м по платното за движение на ул.“З.“ и вече е представлявала опасност за водача на лекия автомобил, който е следвало да се съобразява с нея, да я пропусне да премине пред него и да потегли след като се убеди, че тя няма да попадне в габаритите на автомобила му, а за нея опасността е възникнала в момента на потегляне на автомобила, при което и за да не настъпи произшествието е следвало да излезе от габаритите му, връщайки се назад, сменяйки посоката или продължавайки напред, които първи два начина са неприемливи, тъй като по-дълго би се задържала в габаритите на автомобила, а третият е невъзможен, с оглед необходимите време, разстояние и ускорение, при което произшествието не е било предотвратимо с действия от нейна страна. Налице е причинно-следствена връзка между ПТП и получените от С. увреждания, които могат да настъпят по директен и индиректен начини, съответно чрез падане на тежък предмет върху стъпалото или чрез огъване и усукване на метатарзалните кости при стъпил на плоскостта на терена крак и извеждане от равновесие на тялото със или без падане от собствен ръст, каквото в конкретния случай е било налице след извеждане от равновесие на тялото вследствие на блъскането от автомобила. При изслушване на експертизата в съдебно заседание на 09.03.2023г. във връзка с поставените от ответника въпроси към нея, вещото лице инж.Д. е пояснило, че находящите се в дясната страна ул.“З.“ паркирали леки автомобили не са ограничавали видимостта на С.,

нито се е налагало тя да ги заобикаля, а самият механизъм не е свързан с такива ограничения, тъй като лекият автомобил е идвал към нея, когато тя е стъпнала от тротоара на пътното платно, при което за същата към този момент не е съществувала опасност, след което той е спрял и тя е преминала пред него, но преди да завърши преминаването си, той е потеглил. Обясненията в тази насока кореспондират и на обстоятелството, че тротоарът по протежението на ул.“З.” е бил ограден с метален парапет, достигащ до вътрешната линия на тротоара на бул.“Б.”, както е показано на схемата към заключението, като паркиралите автомобили са били разположени преди края на металния парапет и движението на С. очевидно не е било през него, а по мисленото продължение на тротоара на бул.“Б.”, в свободното от парапет място на пресичане. Пояснено е от вещото лице д-р М., че загубата на равновесие може да възникне и без съприкосновение с каквото и да било външно тяло или външно вмешателство, а травматичните увреждания могат да бъдат причинени не само при удар на ищцата от лек автомобил, но и от друг вид превозно средство като например каруца. Тези обстоятелства, обаче, имат отношение не към механизма на произшествието, а към самото настъпване на такова с неидентифицирания лек автомобил, каквото не се отрича изрично от ответника и се потвърждава от последователното едноточно извънпроцесуално поведение на С. при съобщаване на данните за удар именно от лек автомобил още в момента на стрес и претърпяна увреда на пристигналите на място нейни съпруг и колега, на полицейските органи и на медицинските лица в спешното отделение, където е била откарана. Обсъденото дава основание на настоящата инстанция да възприеме заключението като пълно, ясно и обосновано, противно на възраженията на жалбоподателя-ответник. Правилно, с оглед на това, първоинстанционният съд е оставил без уважение искането му за допускане на повторна комплексна САТМЕ, поради което не е налице поддържаното основание на чл.266,ал.3 от ГПК за допускане на такава във въззивното производство. Във въззивното производство не са събрани и доказателства за нови обстоятелства във връзка с произшествието, различни от вече установените, за да се приеме наличие на основание по чл.266,ал.2,т.1 от ГПК за допускане на повторна експертиза. При това положение, съобразно установеният механизъм на пътно-транспортното произшествие, е видно, че то е настъпило по вина на водача на неидентифицираното моторно превозно средство, който в нарушение на

чл.119,ал.4 от ЗДвП, предприемайки завой надясно, не е пропуснал С. като пешеходец и уязвим участник в движението по смисъла на чл.116 от ЗДвП да премине. Не се касае за случайно събитие, противно на застъпването от ответника, тъй като С. е преминавала непосредствено пред спрелия автомобил, когато същият е потеглил без да изчака тя да излезе извън габаритите му. Не е налице и твърдяното съпричиняване от нейна страна, тъй като тя е пресичала пред спрял в този момент автомобил и за нея не е била налице техническа възможност да напусне своевременно габаритите му, за да избегне удара при внезапното му потегляне преди да се е оттеглила на безопасно от него разстояние.

Обсъденото обосновава извода за наличие на предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника.

При определяне на размера на дължимото обезщетение, съобразно конкретните обстоятелства от значение за прилагане на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД настоящата инстанция съобразява следното: касае се, според комплексната експертиза в медицинската ѝ част, за счупване на втора и трета кости на лявото стъпало, вследствие на което през първите няколко дни С. е изпитвала физически болки със значителен интензитет, постепенно намаляващи. Предприетото лечение е било с гипсова имобилизация за 30 дни, след което е имала болки при стъпване и ходене със среден интензитет за още няколко месеца, като е била в отпуск по болест до 14.02.2022г., след което се е върнала на работа, и в този период е ползвала първоначално патерици, а впоследствие бастун за придвижване, в каквато насока са и представените болнични листове и показанията на св.Д. П. и св.С.С.. През този период тя е търпяла типичните за такъв вид увреждане ограничения във връзка с придвижването и обслужването, свързани със съответните неудобства от битов характер, изискващи чужда помощ, и чувство за непълноценност, включително поради невъзможността да се грижи за внучето си, в каквато насока са показанията на цитираните свидетели. Преживяла е силен стрес от случилото се, с оглед обстоятелствата, при които е настъпил инцидента, като, според гласните доказателства, често плачела и се страхувала от инцидент докато се возела в лек автомобил, както и да пресича сама улица. Не се установява, противно на застъпването в подадената от нея жалба, това ѝ психо-емоционално страдание да излиза извън рамките

на обичайното. В тази насока настоящата инстанция не кредитира показанията на св.Д. П., според които около 6 месеца тя е лекувала С. заради влошеното ѝ психическо състояние, тъй като те не сочат на конкретен болестен процес на психиката на ищеца и вида на предприетото за такъв лечение, нито се подкрепят от писмени доказателства или специални знания в областта на психиатрията или психологията. Не се установява третираното в показанията на св.П. и св.С. обстоятелство на подуване на краката на С. при работата ѝ седнала да се дължи на травмата при произшествието. Според медицинската част на комплексната експертиза, зарастването на счупените кости към момента е приключило, като С. продължава да чувства болки в лявото стъпало при по-продължително или по-бързо ходене, а не и при седене, които могат да продължат още известен период от време и да се засилват при продължително ходене, продължителен изправен, а не седнал, стоеж, неблагоприятни атмосферни условия – ниска температура, висока влажност, като не са налице изгледи получените травматични увреждания да се отразят на здравословното ѝ състояние за в бъдеще. Не се установява смяната на местоживеенето на С. в къщата в с.П. за периода на лечението, застъпена в показанията на цитираните свидетели, на което тя акцентира във въззивната си жалба, да се е отразило негативно на същата в битов и емоционален аспект. Напротив, то е било предприето именно за нейно удобство, тъй като къщата била на един етаж и нямало стъпала, а в града живеели на петия етаж. Касае се за къща на семейството, а не за квартира, и придвижването ѝ до града е било осъществявано с лек автомобил от свидетелите. При тези обстоятелства и отчитайки социално-икономическата обстановка в страната към 02.11.2021г., когато е настъпил деликта и основаниято за ангажиране на отговорността във връзка с него, настоящата инстанция намира, че за пълното обезщетяване на претърпените неимуществени вреди следва да се определи обезщетение от 20000лв. Законната лихва върху дължимото обезщетение, съгласно чл.558,ал.1,изр.2 от КЗ, се определя по правилата на чл.497 от КЗ, от по-ранната от двете дати – с изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106,ал.3 или с изтичането на тримесечния срок по чл.496,ал.1, освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл.106,ал.3, при което, за да е налице забава, следва да бъде предявена от увреденото лице извънсъдебна претенция с характер на покана за плащане на

обезщетение, както и да е изтекъл безрезултатно съответния срок за произнасяне по тази претенция, тъй като до изтичането му увреденото лице не може да предяви такава пред съда. В случая преписката е препратена от „Д.-О.з.“ЕАД на Г.ф. на 20.07.2022г., от която именно дата, независимо от твърдяното от жалбоподателя-ищец забавяне при препращане на подадената от нея и получена от застрахователя на 09.06.2022г. претенция, тече за фонда тримесечният срок за произнасяне, съгласно чл.558,ал.3 във връзка с ал.2 от КЗ. В рамките на него – на 13.10.2022г., е постановен отказ за изплащане на обезщетение. Постановеният преди изтичане на срока отказ позволява на увреденото лице да предяви претенцията си пред съда от този момент, поради което от него ответникът е в забава за плащане на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, както правилно е приел първоинстанционният съд.

Обсъденото налага отмяна на обжалваното решение в частта му относно присъденото обезщетение в размер над 20000лв. до 30000лв. с отхвърляне на иска в тази част и неговото потвърждаване в останалите части. Съобразно този резултат, решението следва да бъде отменено и в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски в размер над 3170,90лв. до присъдената сума от 4756,36лв.

С оглед на този изход по спора и във връзка с претенциите и на двете страни за присъждане на разноски за въззивното производство, съдът констатира, че такива от жалбоподателя С. са заплатени за държавна такса в размер на 500лв., които не й се следват, с оглед неоснователността на подадената от нея въззивна жалба, и за адвокатско възнаграждение в размер на 3500лв. по представен договор за правна защита и съдействие от 27.04.2023г., от които, съразмерно на уважената част от иска, й се дължи сума от 1272,73лв., а жалбоподателят Г.ф. е заплатил разноски единствено за държавна такса от 1100лв., от които, съобразно отхвърлената част от иска, му се дължат такива от 700лв.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №46 от 07.04.2023г., постановено по гр.дело

№234/2022г. по описа на Окръжен съд-К., В ЧАСТТА, с която Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, е осъден да заплати на Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, сума в размер над 20000лв. до присъдената от 30000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие нанесена ѝ средна телесна повреда от настъпило на 02.11.2021г. ПТП, причинено от МПС, което е напуснало произшествието и не е било установено /неидентифицирано МПС/, ведно със законна лихва върху сумата, считано от 13.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, И В ЧАСТТА, с която Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, е осъден да заплати на Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, сума в размер над 3170,90лв. до присъдената от 4756,36лв., съставляваща разноси в производството, съразмерно на уважената част от иска, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, против Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, иск за заплащане на сума в размер над 20000лв. до 30000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие нанесена ѝ средна телесна повреда от настъпило на 02.11.2021г. ПТП, причинено от МПС, което е напуснало произшествието и не е било установено /неидентифицирано МПС/, ведно със законна лихва върху сумата, считано от 13.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №46 от 07.04.2023г., постановено по гр.дело №234/2022г. по описа на Окръжен съд-К., в останалите му части.

ОСЪЖДА Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, да заплати на Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, сумата от 1272,73лв. /хиляда двеста седемдесет и два лева и седемдесет и три стотинки/, представляваща разноси за въззивното производство, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Д. Г. С. с ЕГН:*****, от гр.К., ул.“К.О.“№**, вх.*, ет.*, да заплати на Г.ф. с БУЛСТАТ ***** и със седалище и адрес на

управление: гр.С. 1000, ул.“Г.И.“ет.*, ап.*, сумата от 700лв. /седемстотин лева/, представляваща разноси за въззивното производство, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____